

НАШ МИТРОПОЛИТ

Микола СЛАВИНСЬКИЙ

Блаженнійший митрополит Володимир прибув до Києва 20 червня 1992 року. Першу проповідь у місті над Славуюю він розпочав словами: «Я прибув не у відрядження й не за кордон, я прибув на рідну землю служити людям і незалежній Україні»

В одній з останніх проповідей уже тяжко хворий предстоятель Української православної церкви (Московського патріархату) сказав: «Наш час благодатний для відродження віри, відновлення й будівництва храмів. Це нас радує і вселяє надію на добре, християнське майбутнє нашого народу». З цією надією й вірою в безсмертя душі владика після тривалої хвороби відійшов до Господа в суботу 5 липня 2014 року о 6:05 ранку на 79 році життя.

Під час прощання з митрополитом в Успенському соборі Києво-Печерської лаври Президент України Петро Порошенко наголосив: «Для мене блаженнійший Володимир був людиною, яка створила нашу церкву, людиною, яка відрізнялася скромністю, мудрістю, благодійністю, дуже сильною вірою. Це саме те, чого сьогодні конче потребує Україна в ці важкі часи і, можливо, Господь забрав його, щоб одразу ж помістити серед праведників». Поховали великого сина України там, де він заповідав, – перед храмом Різдва Божої Матері, що біля Дальніх печер святої лаври.

Тисячі вірян і священнослужителів із різних країн оплакували українського митрополита. А ось патріарх Кирило не приїхав. За офіційною версією – тому, що побоювся провокацій. Та насправді причина інша. Митрополит Володимир ніколи не замовчував того, що його дядько Іван Сабадан і рідний брат Олексій були учасниками підпілля ОУН, що він, виходець із подільської селянської родини, двічі міг очолити Російську православну церкву, але обрав служіння церкві українській. Хотів постати перед Богом митрополитом Київським, а не патріархом Московським, і саме таким постав перед Господом.

Четвертого сина глибоко віруючі батьки Феодосія Іванівна та Маркіян Арсенович назвали Віктором (народився 23 листопада 1935 року в селі Марківці Летичівського району Кам'янець-Подільської [нині Хмельницької] області). Виростав допитливим, неперсидючим, але

слухняним. Шанував матір, чув кожне її слово. Уже з дев'яти років не просто молився у Свято-Архангело-Михайлівському храмі рідного села, а й виконував різні доручення священників. Після закінчення середньої школи 1954 року вступив до Одеської духовної семінарії, пізніше – до Ленінградської духовної академії, яку закінчив зі ступенем кандидата богослов'я. 1962-го Віктора Сабодана висвятили в сан диякона, відтак він, пострижений у чернецтво, став Володимиром. Те велике, неминуще, що стояло за ім'ям рівноапостольного київського князя, синьоокий подолянин ніс у душі кризь усі життєві випробування. А випадало їх немало і в аспірантурі при Московській духовній академії, і на посаді ректора Одеської духовної семінарії, і в складні часи, коли, возведений у сан архимандрита, був єпископом Звенигородським і вікарієм Московської єпархії, який водночас виконував обов'язки представника РПЦ у Всесвітній раді церков, а надто ж тоді, коли Харківський архієрейський собор більшістю голосів обрав його, митрополита Ростовського й Новочеркаського, предстоятелем Української православної церкви (Московського патріархату), митрополитом Київським і всієї України. Після цієї несподіваної ухвали владиці був наданий титул «блаженнійший» із правом носіння двох панаягій.

Митрополит Володимир був проповідником, богословом, не лише духовним письменником, а й поетом. Так, він писав вірші, любив співати народні пісні. І для себе, в глибокій тиші самотини, і в колі найближчих, найрідніших. Їх ставало дедалі менше, хоч за 22 роки служіння владики на Київській кафедрі кількість парафій збільшилася. 9 липня 2011 року за видатні особисті заслуги в утвердженні духовності, гуманізму та милосердя в суспільстві, багатолітнє сумлінне служіння рідному народові митрополит був удостоєний звання «Герой України».

Усі відзначали його дивовижну доброту й глибоку природну чуйність. Віряни любили митрополита, а сильні світу цього шукали його підтримки. І дивувалися, що блаженнійший воліє частіше спілкуватися не з ними, а з дітьми. Спонукали до залаштуноквих політичних інтриг, а він, уже немічний, зовні беззахисний, твердо відстоював свою позицію. Коли стало важко говорити, писав, коли не зміг ходити, взяв за останню земну опору інвалідний візок. Це не заважало митрополитові діяти, щоб об'єднати українські церкви. Тим часом за вплив на найбільшу релігійну громаду боролися найбруднішими методами, та це не впливало на чисту душу предстоятеля. Він таки був блаженнішим, тим владикою, який володарює над людськими серцями. Авторитетному очільникові церкви погрожували, ба навіть навмисно не лікували його (чи це не чорна підлість і не вселенська ганьба?), однак не зламали. Митрополит не зрікся престолу на угоду минулій владі, не зрадив високого покликання – служити рідному народові. Складав молитви, звертався з мудрим словом до вірян, утверджував Божі заповіді. Любив людей, рідне Поділля, всю Україну, і з цією великою любов'ю відійшов за межу вічності.

Коли на просту могилу, обкладену цеглою, лягла остання грудка київської землі, розпочалися інші – повсякденні – справи й клопоти. Серед них – обрання наступного митрополита. Хто ним стане, вирішить собор Української православної церкви (Московського патріархату) 13 серпня нинішнього непростого року. А Володимир був і залишиться назавжди митрополитом. Нашим митрополитом.